

MS 90 år

Lad de små børn
komme til mig

Akwetu: 4 årtier med
U-landshjælp

HIMMEL & JORD

Magasin for Metodistkirken og Metodistkirkens Børne- og Ungdomsforbund

FEBRUAR 2012 / 1 / 19. ÅRGANG

Lys i mørket

Strandby, Kyndelmissegangen 2012

"Det er hvidt herude, Kyndelmisse slår sin knude, overmåde hvas og hård".

Den 2. februar er dagen, der fra gammel tid i Kirken er blevet kaldt "Missa Candelarum", Lysmesse, eller fordansket: Kyndelmisse.

I dag er det hvidt uden for mit vindue. Og koldt. Lige nu fryser det, døgnet rundt, for første gang denne vinter. Dagene er allerede blevet næsten 2 timer længere, men stadig er der brug for at tænde lys inden dørene.

Lysmesse er, fra gammel tid, blevet fejret i kirkerne 40 dage efter Jesu fødsel. At denne dag er Lysets festdag fremgår af historien, som Lukas beretter i kapitel 2 umiddelbart efter fortællingen om julens begivenheder i Betlehem: "Da deres renselsesdage i henhold til Moseloven var gået, tog de ham (Jesus) med op til Jerusalem for at bære ham frem for Herren." Men da den lille familie kommer til tempelpladsen, bliver de mødt af to gamle mennesker, der bryder ud i tak og glæde over barnet. Den første er Simeon. Om ham står der, at Helligånden havde vist ham, at han ikke skulle dø, før han havde set Messias. Da han møder Maria og Josef med deres spæde søn, tager han Jesusbarnet i sine arme og synger:

"Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord,
For mine øjne har set din frelse,
Som du har beredt for alle folk:
Et lys til åbenbaring for hedninger
Og en herlighed for hans folk Israel."

Simeons lovsang bedes verden over som aftenbøn, ikke som et udtryk for ønsket om at dø, men om at kunne sove med bevidstheden om, at have mødt verdens frelser, Jesus, også denne dag. Og han er stadig Verdens Lys, og lyset i mit liv.

"Ildsjæle" og at "brænde for en sag" er ord vi bruger, om mennesker, der betyder noget for andre. Man kan også "brænde sit lys i begge ender" eller, hvis det går helt galt, kan man ende med at være "udbrændt".

I det nummer af Himmel&Jord, du sidder med, kan du læse om Ildsjæle, mennesker, der gør en forskel i andre menneskers liv.

Anne, der oplevede et verbalt, racistisk overfald mod sig og sin lille søn og gjorde noget ved det!
Else, der gennem 40 år har drevet u-landsbutik i Silkeborg og Kalundborg, engageret frivillige og sendt mange penge til børn i 3. verdenslande.

De er mennesker, der tænder lys i andres liv ved at gå i mod uret og undertrykkelse. De er med til at bringe håb og forandring, hvor andre ikke ser muligheder eller orker at gøre noget. Du kan også læse om ledere, lokalt og på landsplan, der skaber rammer og fylder dem med indhold til glæde for børn, unge og voksne.
Else siger i artiklen på side 12: "Vi kan jo ikke redde hele verden, men så har *de* børn fået det bedre!"
Det er Jesus, der er verdens lys. Vi skal ikke redde hele verden. Men vi skal tænde lys i mørket, hvor vi færdes.

Charlotte Thaarup

HUSK

at melde flytning direkte til
KURÉR-FORLAGET

kurerforlaget@metodistkirken.dk

HIMMEL&JORD

udgives af Kurér Forlaget (Metodistkirken forlag)
I samarbejde med MBUF,
Metodistkirken
Børne- og Ungdomsforbund

Redaktør, ansvarshavende

Charlotte Thaarup,
e-mail: charlotte.thaarup@metodistkirken.dk
tlf: 21380071

Redaktionssekretær

Bente Aalbæk
e-mail: himmel-jord@metodistkirken.dk

Mission

Kristine Pedersen
e-mail: yneh83@hotmail.com

MSpejder

Signe Just
e-mail: signe.just@hotmail.com

MUnge

Signe Daugaard Steensen
e-mail: steensen_signe@hotmail.com

MBørn

Lars Ulrik Jensen
e-mail: luj@luj.dk

MMusik

Maria Thaarup
e-mail: mariahareproblem@hotmail.com

Ja til livet

Finn Bræstrup Karlsen
e-mail: f.b.k.@mail.tele.dk

Layout

Peppermint Layout v. Lina Gaarde
e-mail: lina@linagaarde.dk

Tryk

One Way Tryk, Industrivej 3A,
8660 Skanderborg
tlf: 86115000

Abonnement

Kurérforlaget v. Alf Hansen
Ryslinge Parken 74, 8270 Højbjerg
tlf: 86112049
fax: 86110749
giro: 904 9231
kurerforlaget@metodistkirken.dk

Deadline 2012

Himmel&Jord nr 2 2012 er 30. marts.

Materiale sendes til redaktør Charlotte Thaarup.
Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere indkomne indlæg.

Tanker på Vejen

Af Christian Alsted, Biskop.

De ankommer i barnevogne. De sidder bag på cykler. De bliver båret ind fra bilen. Nogle er så store, at de kan gå selv. Nogle af dem græder. Nogle snakker og griner. Andre er helt stille og knapt nok vågne. – De er på vej til deres dag i vuggestuen eller børnehaven. Jeg kan se dem lige nu, når jeg kigger ud af vinduet på mit kontor.

Lige nu er de afhængige af, at der er voksne, der vil dem det godt. De er afhængige af omsorg, beskyttelse og kærlighed, for det er nu grunden bliver lagt for deres videre færd i livet. Det burde være en selvfølge, men det er det ikke.

Hvis kærlighed og omsorg var forbundet med velstand, ville omsorgssvigt, vold og seksuelle overgreb mod børn være et meget lille problem i Europa, men det er ikke tilfældet. Gang på gang dukker der sager frem om overgreb. Nogle af historierne er så grusomme, at vi ikke kan holde ud at høre om det, og vi har vanskeligt ved at forstå og acceptere, at en sådan ondskab kan rummes i et menneske.

Overgreb sker også i kirker og i kristne familier. Desværre findes der talrige eksempler på overgreb mod børn og unge i kirkelige miljøer. Der findes ingen statistiske belæg for hverken en højere eller mindre grad af overgreb i kirkelige miljøer, men der er noget i den kirkelige kultur, som gør det vanskeligt for os at håndtere sådanne situationer – lad mig blot nævne nogle enkelte.

- Fremtrædende kristne ledere og præster er i mange kirker hævet over kritik, og da ikke mindst anklager om overgreb.
- Vi har vanskeligt ved at tro, at mennesker, vi kender godt og holder af, kan have gjort noget forfærdeligt.
- Vi er bange for, at kirken kommer til at stå i et dårligt lys i offentligheden, og det kommer til at veje tungere

DE ANKOMMER I BARNEVOGN

end hensynet og omsorgen for ofrene.

- Vi søger ofte at undgå konflikter, og en anklage om overgreb er en uhyre konfliktfyldt situation.
- Vi ønsker at tilgive, hvilket kan medføre, at vi bagateliserer situationen og ikke for alvor går ind i den.
- Vi ønsker at tilgive, hvilket kan medføre, at vi hurtigt glemmer det skete og ønsker igen at give plads til misbruger, men at vi i det glemmer offerets eller ofrenes smerte.

I det Ny Testamente virker det som om Jesus har en uendelig langmodighed med forrædere, ægteskabsbrydere, prostituerede og forbrydere. Men der er to ting. Den ene er religiøst hykleri, som han nærmest praktiserer nul tolerance overfor. Den anden er efter han har talt om, at vi må blive som børn, og at børnene hører til i Guds rige, og siger: Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en

møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb. (Matt. 18:6) Det er alvorligt. Overgreb mod et barn eller en ung stjæler trygheden, uskylden og tilliden. Hvor overgriber er en præst eller en person, som er et trosmæssigt forbillede, ødelægges billedet af Gud som en kærlig far eller en kærlig forælder, og relationen og tilliden til Gud forvrænges. Vores kirker, vores lejre og arrangementer skal være trygge miljøer for børn og unge – hvor de kan bygge venskaber, hvor de kan blive del af et godt, meningsfuldt og trygt fællesskab, og hvor de kan møde Jesus Kristus. Derfor skal alle vores kirker have en plan for, hvordan vi kan sikre et trygt miljø for børn og unge. Derfor må alle årskonferencer have en plan for, hvordan vi agerer ved en anklage om overgreb. Men planer og retningslinier gør det ikke. Det er afgørende, at vi sammen arbejder på at skabe trygge miljøer, og at vi stiller os positive til at lave de ændringer i vores adfærd og samværsformer, som er nødvendige. Vi ønsker jo, at børnene som ankommer i barnevogn hver morgen, må bevare den glæde, tillid og tryghed i livet, som alle børn har ret til.

DET VÆRSTE VI KAN GØRE ER INGENTING

Af Anne Thompson,
-mor og præst

Det hele startede på vejen hjem fra vuggestuen. Jeg var på vej hjem med Samuel, som dengang var knap to et halvt år gammel. Vi er en adoptivfamilie, og på daværende tidspunkt havde vi været familie lidt over et år. Samuel og jeg havde købt is, og vi gik og småsnakkede som altid på turen hjem. Pludselig blev der råbt temmelig højt fra bilkøen ved siden af os.

En ung mand hang med overkroppen ud af vinduet på den bil, han var passager i, og pegede hen på os. "Se den der" råbte han. "Der er også én." Han rettede henvendelsen til mig, der fuldstændigt paf gik i stå midt på fortovet, da han siger: "Hvad er det for én, du har der? Er det en hun eller en han?" Min mund kunne ingenting og det var som om, min hjerne havde svært ved at absorbere meningen med det, han sagde. Jeg hørte ordene, men meningen trængte ligesom ikke igennem.

Jeg vågner, da en banan lander foran os, ledsaget af beskeden om, at "Den kan du jo give til din abekat." Her slår mit høje uddannelsesnivea, mine forældres rummelige opdragelse og ikke mindst min kristne grundholdning ikke til, og jeg giver ham f... fingeren. Imens jeg begynder at gå, regner en mængde meget lidet flatterende ord om kvindekønnet ned over mig.

10 skridt senere går det op for mig, at jeg skal have fat i nummerpladen. Men da er lyset skiftet til grønt, og de er kørt.

Det var så voldsomt grænseoverskridende, at jeg var ved siden af mig selv resten af eftermiddagen. At jeg blev svinet til er én ting. Men at mit dengang 2-årige barn bliver angrebet af en voksen mand var for meget. Grunden til angrebet er mig så forkasteligt, at jeg stadig kan få en syg fornemmelse i maven, hvis jeg tænker for meget over det.

Hos politiet

Dagen efter fik en veninde mig til politiet. Havde hun ikke vidst, at man kan anmelde hændelser, selvom man ikke har detaljer som eks. en nummerplade, tror jeg ikke, jeg havde anmeldt hændelsen. Betjenten, jeg talte med, tog det meget alvorligt. Hun havde aldrig før hørt tale om, at små børn er mål for racisme. Men allerede dengang tænkte jeg, om det var fordi, det var første gang noget sådan skete, eller om andre bare ikke har anmeldt det? Det eneste, der skal til for, at ingen ved den slags sker, er jo, at vi ikke siger noget.

Når jeg, en lyserød kvinde med et lille barn, kan blive passet op på den måde en helt almindelig eftermiddag midt i en fredelig by - hvad oplever unge mænd og piger med mørk hud så? Hvad hører kvinder i tørklæde eller voksne mænd af asiatisk, afrikansk eller arabisk afstamning? Hvor almindeligt er racistisk opførsel eller tilråb for de, der måske i forvejen er isolerede til en vis grad af samfundet?

Derfor skrev jeg om oplevelsen på min blog, der på det tidspunkt havde omkring 40 faste læsere. Det er ydmygende at blive diskrimineret. At blive antastet og udstillet, peget ud, som anderledes, giver let en skamfølelse. Får den følelse lov at rodfæste sig, er næste indskydelse at trække sig fra fællesskabet. Skam fører til isolering. Dermed kan andre ikke komme med en modreaktion, der kan befri én fra skammen. Derfor må det sidste truende adfærd får os til være at vi isolerer os. Vi er nødt til at tale imod det.

Fra bloggen til avisen

En uge efter mit blog-indlæg skete der en masse, som jeg ikke havde forudset. Mit blog-indlæg blev delt på facebook og bredte sig på internettet. Efter omkring en uge ringede en journalist fra Ekstra Bladet (EB)- måtte han skrive en artikel om det?

Jeg endte med at sige ja, med den tanke at jeg jo netop ikke havde villet være stille. Ikke fordi min historie er interessant i sig selv, men fordi jeg mener, den viser en trist tendens i vores land. Journalisten spurgte, om vi skulle bruge artiklen til at finde dem, der havde råbt, men for mig var det ikke pointen. Pointen var at gøre opmærksom på at racisme findes ved højlys dag i Danmark.

Vi lever i et land, der ikke har selvtaget, derimod en tredeling af magten (den lovgivende, den dømmende og den udførende), som betyder, at min eneste opgave som borger er at stemme på dem, der skal lovgive, og anmelde eventuelle overtrædelser. Jeg er befriet fra at skulle sætte strafammer, fange kriminelle eller dømme dem.

Reaktioner

Pludselig havde knap 2000 mennesker læst mit indlæg, og der kom mange opmuntrende ord. Der kom også nogle svar på mit spørgsmål om, hvorvidt det var første gang et barn blev udsat for racisme. F.eks. skrev en mor til tre børn, at hun har oplevet at hendes 4 mdr. gamle baby fik kommentaren "Han ser sgu da noget beskidt ud - ham sku' du ta' og få vasket". En anden mor fortalte om, at hun skulle forklare sin 5-årige søn, hvad ordet "perker" betyder. Også flere voksne adopterede fortalte lignende historier: om som barn ikke at blive grebet af den voksne for enden af kællebakken, for "du sku' tage tilbage, hvor du kommer fra". Om at stå alene, fordi så få voksne helt forstår, hvordan det er altid at blive udpeget som anderledes.

Flere adopterede og danskere, som er født andre steder i verden, fremhævede den underspillede racisme, som giver sig udtryk i fordomme. En kommentar fra en forbi passerende "Hvor er dit dansk godt" er med til igen og igen påpege,

at disse mennesker ikke anses som danske. Mange skrev nærmest opgivende, at jeg ligeså godt kan vænne mig til at opleve den slags - at vi må udruste vores dreng til at kunne håndtere den slags. Men jeg vil ikke vænne mig til at blive behandlet uretfærdigt. Det, mener jeg, ingen skal være nødt til!

Politisk?

Der var selvfølgelig også mennesker, som reagerede negativt. Der kom kommentarer med beskyldninger om løgne og om, at jeg brugte Samuel i et politisk ærinde. Var jeg - er jeg - politisk, når jeg fortæller, hvad vi oplevede? Ikke i første omgang. Først og fremmest fortæller jeg blot om en oplevelse, jeg har haft. Men i anden omgang bliver det politisk, når jeg siger, at vi ikke skal finde os i, at nogen bliver behandlet eller talt til på en ikke-menneskelig og respektløs måde. At det så nærmere tager afsæt i min kristne menneskeforståelse end i politik er sikkert underordnet set udefra. Det bliver naturligvis også særligt politisk, fordi ingen i Danmark kan være i tvivl om, at Dansk Folkeparti har stået for en meget hård og restriktiv linje overfor mennesker, der kommer fra andre steder end Nordeuropa eller Amerika. Men hvis det er politisk at insistere på, at alle skal behandles med respekt, eller at fortælle, at det er muligt at protestere mod diskriminerende behandling, så er jeg det gerne.

Dagen efter artiklen var på Ekstra Bladets hjemmeside, hvor den var dagens mest læste, begyndte min telefon pludselig at kime, i hvad der føltes som ét væk. Først var det P4 Trekanten, så var det Ekstra Bladet til en opfølgende kommentar, og inden jeg fik set mig om, var det DR Aftenshowet. "Hej Anne, vi har læst om din oplevelse og er naturligvis rystede. Vil du ikke komme over og fortælle os om det?"

"Vi snakker bare"

På vej i toget til København den eftermiddag, var jeg i tvivl om, hvorfor i alverden jeg havde sagt ja til at være med. Havde jeg overhovedet nogen refleksioner, som var værd at høre på - for pointen med at tage derover var jo at sige noget på et højere plan end om mig personligt.

Jeg var ret nervøs, men det lykkedes Jens Blauenfeldt at få det til at virke let og ligetil: "Det, der skal ske, Anne, er at vi to taler sammen. Ligesom vi gør nu. Så er der nogen, der filmer det, og nogen, der ser det." Jeg mener, jeg fik sagt, at det væsentlige ikke er min oplevelse, men at hvis jeg har oplevet det én gang, må der være andre, der oplever det oftere. Måske ikke så voldsomt hver gang, men småt og ofte slider det måske endnu mere.

Bagefter fik jeg hilsner fra flere, der skrev og takkede mig "for at stå

frem". Sådan havde jeg ikke lige selv tænkt det. Senere har jeg spekuleret over, om der virkelig er så få historier om, hvad diskrimination af alle slags gør ved den, der udsættes for det? Måske er det derfor godt, når én, som mig oplever det, fordi jeg først oplever det som voksen, tager for givet at jeg har lov at være her og stoler på at samfundets virkemidler kan bruges til min fordel. Hvordan skal man kunne det, hvis man er vokset op med at blive talt grimt til, har vænnet sig til at vende det døve øre til eller ikke magter sproget, ikke føler sig hjemme endnu, eller tror, det er den gængse opfattelse? Det opmuntrede mig, at jeg fik tilkendegivelser fra flere om, at hvis de oplever noget lignende igen, vil de gå til politiet - nu hvor de har set, at man kan.

Efterfølgende har jeg været hos politiet til en foto line-up for at udpege ham, der råbte. Sagen efterforskes stadig, men da, der er flere beviser og billeder, er det et spørgsmål om tid, inden jeg skal vidne i retten.

Det nytter

Mere end et halvt år efter deltagelsen i Aftenshowet havde P1 et program om racisme, hvor bl.a. min oplevelse med "bananen" blev brugt som oplæg til samtale. Programmet havde nogle rigtig gode pointer og stillede særdeles relevante spørgsmål. Uanset hvilken andel min fortælling havde i, at programmet blev til, er jeg rigtig godt tilfreds med, hvordan medierne på en undersøgende og spørgende måde forholder sig til racisme i Danmark.

Flere har givet udtryk for, at det ikke nytter at gøre noget ved det, man oplever. Det tror jeg ikke på. Og som én skrev: hellere kæmpe end gå fallit på forhånd. Det nytter altid noget.

Ingen af os kan leve med, at mennesker omkring os - eller os selv - bliver behandlet uanstændigt, respektløst eller uværdigt. Vi er fælles om at være mennesker. Derfor handler det i udpræget grad om vores menneskesyn. Jeg tror, alle mennesker er skabt i Guds billede, og at Jesus elsker hver og én. Det betyder ikke, at jeg er enig med alle eller sympatiserer med dem. Men det

betyder, at jeg i respekt for Gud, må gøre hvad jeg kan for at møde andre som ligeværdige.

Men meget af det problematiske med racisme sker jo ikke ansigt til ansigt med andre. Meget foregår i os selv i første omgang. Hvad gør vi, når vi hører politikere komme med fejende udtalelser om grupperinger, som nedgør deres kultur, udseende eller eksistensberettigelse? Hvordan reagerer vi til familiefesten, når der kommer racistiske vittigheder?

Ingen lette svar

Jeg er ret sikker på, der ikke findes lette svar. Alligevel er der nogle ting, vi godt kan gøre. Vi kan fortælle om det, vi oplever, fordi opmærksomhed og viden om, at noget sker, gør det umuligt at benægte. Det gør det også mere sandsynligt, at flere tør sige fra overfor hændelser lignende den, jeg oplevede, hvis vi hører om andre, der gør det. Det er altid nemmere at gøre noget, når man ved, det er en mulighed.

kan politikere, organisationer og alle andre i god tro afvise, at børn og voksne i Danmark oplever racisme.

Smil stort

Derudover kan vi smile stort, når vi får øjenkontakt med kvinden med tørklæde, tale pænt til barnet med de sorte krøller, og være venlig, når vi møder en mand med mellemøstligt navn. Småting, måske, men måske kan den medmenneskelighed være med til at ændre en selvforståelse og stemning i vores samfund.

Det eneste, vi ikke må gøre, er ingenting. Wesley mente, at en metodist skulle gøre mere end at undgå det onde; en metodist skal også gøre det gode. Eller som Desmond Tutu fra Samuels fødeland, Sydafrika, er citeret for at have sagt: "Hvis du er neutral i uretfærdige situationer, har du valgt side med den, der undertrykker. Hvis en elefant har sin ene fod på halen af en mus, og du siger, at du er neutral, vil musen ikke værdsætte din neutralitet."

I hvert fald er det vigtigt at vide, at racisme kan anmeldes, også når det gælder børn. Dels fordi det signalerer, at racisme ikke er en accepteret holdning i vores samfund. Men også fordi anmeldelser bliver registreret, og dermed bliver en del af statistikker og samfundets samlede viden om, hvad der reelt sker i landet. Er der ingen anmeldelser eller "offentlige" historier,

Links:

Min blog: www.praestens.blogspot.com/

Indlægget på min blog: <http://praestens.blogspot.com/2011/04/racisme-i-fuld-dagslys.html>

Netværket med "Skrub hjem hvor du kommer fra": <http://www.dr.dk/P1/Netvaerket/Udsendelser/2011/11/10101629.htm>

Aftenshowet: http://www.dr.dk/DR1/Aftenshowet/Ugens_programmer/2011/04/19172035.htm

Trine Brix; om adoption i medierne- <http://trinebrix.dk/mediearbejde-med-adoptionscoachen-dk/> (Har bl.a. råd om hvordan man taler til og med adoptivbørn)

METODISTKIRKENS SPEJDERES 90-ÅRS JUBILÆUM

Af Ole Marqverson, MS

"Svundne glade dage, låner vi tilbage, imens de gamle drenge sidder samlet her"!!

I forbindelse med Metodistkirkens spejdere i Danmarks 90års jubilæum lanceres en ekstra "gren" på spejdernes hjemmeside: De "gl. dage". Her vil du kunne finde billeder, lyd- og

videoklip fra spejdernes historie.

Siden åbnes d. 3. marts 2012, der er årsdagen for opstarten af den første trop i Danmark:

Det er vores håb, at unge som "voksne" vil besøge hjemmesiden og

drømme sig tilbage, skulle der dukke minder op som ikke er beskrevet på hjemmesiden, enten i jubilæumsskriftet fra år 2000 (der også kan hentes på hjemmesiden) eller billeder m.m. så send det endelig til ole@marqverson.net, så det også kan vække andres glade minder.

BØRN ER MENNESKER

Af Lars Ulrik Jensen,
præst i Jerusalemskirken, MB

Tag jer af mine unger, underhold mine teenagebørn, ret op på min kones selvværd eller få min mand til at gå ud med skraldespanden.

Man kan let få det indtryk, at kirken er et serviceorgan, som er til for at klare de opgaver, man ikke rigtig orker at løse inden for hjemmets fire vægge. Særligt når det gælder børnene, ligger det lige for at parkere nogle opgaver hos de søde mennesker i børnekirken. Og hvad er mere nærliggende end at lade de voksne i børnekirken tage sig af trosoplæringen. Er det måske ikke det, det går ud på?

Svaret er både ja og nej. Ja, enhver børnekirke med respekt for sig selv vil give børnene den bedste undervisning i Bibelens historier og budskab. Nej, fordi Bibelen siger, at ansvaret er forældrenes.

Har kirken i for høj grad taget en opgave på sig, som hører forældrene til? Er kirken god nok til at udruste forældrene til at tage opgaven på sig med at opdrage børn i den kristne tro, sådan som de lover det ved barnedåben? Jeg foreslår ikke at lukke børnekirkerne. Men jeg tror at det er vigtigt, at få forældrene med i opgaven.

Engang skældte disciplene nogle forældre ud, fordi de kom med deres børn, for at Jesus skulle velsigne dem. I stedet skældte Jesus sine disciple ud, fordi Guds rige er børnenes. Dem måtte de ikke hindre. Hvad var det disciplene ikke forstod?

Fra besvær til menneske

Da Larry Fowler, som er leder af børnekirkearbejdet Awana Clubs International, gæstede Danmark for fire år siden, spurgte jeg ham hvordan kirken skal forholde sig til børn. Han svarede, at der generelt er fire holdninger til børn i kirken. "1. De er til besvær. Den er let at svare på. Den holdning er nemlig forkert. Men vi kender godt holdningen. Der skal

være et børnearbejde, for ellers vil menigheden blive distraheret. Vi er nødt til at gøre noget ved det." "Den anden holdning er," fortsatte Larry Fowler, "at børn er et redskab. Det er den praktiske holdning. De er et redskab til at nå deres forældre med kirkens budskab. Det er et godt formål, men det er ikke godt nok." "Den tredje holdning er, at børn er kirkens fremtid. Og den holdning er sand. Det er børnene, der skal bære budskabet videre til næste generation. Men det er heller ikke godt nok, for børnene ses stadig som et redskab," sagde Larry Fowler. "Den bedste holdning, og det er også den bibelske holdning, er," sluttede Larry Fowler, "at børn er mennesker. Jesus sagde ikke lad de små børn komme til mig, fordi de er til besvær

for jer, eller fordi jeg kan bruge dem som mine redskaber, eller fordi de er jeres fremtid. Nej, han sagde, det var fordi Guds rige var deres."

I sin bog Rock Solid Kids uddyber Larry Fowler, at den første holdning (besvær)skaber ligegyldighed over for børn. Den anden (redskab) gør, at man bifalder børns tilstedeværelse. Den tredje (fremtid) gør, at man værdsætter børn. Mens den fjerde holdning (mennesker) gør børn til en prioritet.

Kirkens opgave er, at prædike for mennesker og dermed også for børn. Men forældrene har en særlig opgave, når det gælder at prædike for børn. Kirkens opgave går her gennem forældrene, som her er guds redskab, når de bliver udrustede til det.

"Jeg har jo udvalgt ham til at pålægge sine sønner og sin slægt at følge Herrens vej og øve ret og retfærdighed, så Herren kan lade det ske, som han har lovet Abraham." 1 Mos 18,19.

"Disse ord, som jeg i dag befaler dig, skal ligge dig på sinde, og du skal gentage dem for dine sønner." 5 Mos 6,6-7.

"Han satte et vidnesbyrd i Jakob, fastsatte en lov i Israel, som han befalede vore fædre at lære deres børn." Salme 78,5

METODISTKIRKENS SPEJDERES NYTÅRSAPPEL 2011

Af Signe Just og Ole
Marqversen, MS

Det er ikke hver dag man bliver 90 år... Selvom der har været sendt et humoristisk referat fra festen hver nytårsaften, så langt tilbage de fleste af os kan huske.

3. marts 2012 fylder Metodistkirken Spejdere i Danmark 90 år. Vores "fest" bliver en Jubilæums udgave af USB (Urban Scout Battle). Glæd jer!!

Men bliver det så "Same procedure as last year, Miss Sofie?" Gør vi "bare" som vi plejer:

- Vi var til Ulve møde hver torsdag i 2011... og vi skal til Ulve møde hver torsdag i 2012, men der er kommet, og vil komme endnu flere nye kammerater, både lokalt og på landsplan i 2012. Dette er et faktum, eftersom vi i år har set en stigning på mere end 10% i medlemstallet i MS. Det er for fedt!
- Vi deltog i USB i 2011... og vi skal deltage i USB i 2012. MEN i 2012 bliver der altså også en jubilæums udgave.
- Vi var på PFT i 2011... og skal på PFT igen i 2012. MEN i år vil der også være en MUS gren, med nye deltagere, til inspiration for alle.
- Vi var på sommerlejr i 2011, sammen med vores 120 MS-venner ... og skal af sted igen i 2012. MEN, her kommer der

35.000 spejdere i forskellige farver. Det bliver KÆMPE STORT på alle måder!!!

En kæmpe lejr giver, udover muligheden for at præsentere, hvordan vi er spejdere – og samle inspiration fra måden andre gør det på – også omtale og fokus på spejderarbejdet generelt. Hvad vi laver, og hvad det gør ved dem der deltager og hvad det gør for arrangørerne. Vi skal stimulere, og italesætte fokus på al den positivitet der er i spejderarbejdet. Vi skal være stolte af at være spejdere!

Vi har god grund til at være stolte over og stolte af...

- ... den Ulv, der har overlevet en weekendtur inkl. natløb uden mor.
- ... den spejder, der har overlevet en sommerlejr hvor hun selv har lavet mad.
- ... den patruljefører, der har holdt modet oppe hos 6 trætte og våde spejdere på hiken.
- ... den leder, der har arrangeret perleløb for 10 patruljer.
- ... den leder, der har koordineret hele lejren.
- ... den gamle MUS-leder, der har stillet op til MUS møder de sidste 15 år.
- ... jer ALLE!

Det er ikke kun os selv, der værdsætter dette, også erhvervslivet kigger på disse kvaliteter. Du kan roligt være stolt af dit daglige arbejde, så husk at skrive din ledererfaring på dit CV, uanset om du vil være flaskedreng eller direktør... (Landsrådet skriver gerne anbefalinger;-)

Frit fra Paulus:
Så, tag Guds fulde Uniform på, for at I kan stå imod på den onde dag, overvinde alt og bestå. Så stå da fast, spænd sandhed som dit bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som tørklæde, og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium. Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan stoppe alle den Ondes hånende ord. Grib frelsens spejder-cap og Åndens dolk, som er Gud ord.

Eller med mere spejder-"agtige" ord:
Vær beredt!!

Tak for jeres arbejde i 2011, vi glæder os til at se jer alle rundt om i landet i 2012.

LANDSMØDE PINSEN 25. -28. MAJ 2012

Årskonference – MBUF
Delegeretmøde – Lægårdens
Generalforsamling

25. maj:
kl. 21.00
Åbningsgudstjeneste.

26. maj:
kl. 9 – 15.30 Forhandlinger og
inspirationsmøder.

Kl. 16.00 Biskoppens hjørne

Kl. 17.00 Lægårdens
Generalforsamling

27. maj:
kl. 10.30 Pinsegudstjeneste

Kl. 13 -18.00 Årskonference
– MBUF Delegeretmøde.

28. maj:
Fælles forhandlinger
Kl. 13.00: Afslutningsgudstjeneste
med Procession og ansættelsesliste.

Ovenstående er en skitse og rummer naturligvis ikke hele programmet, men der er taget højde for den store forskellighed, der er i landsmødets sammensætning. Følg også med på kirkens hjemmeside og i bladet næste gang.

First Step Initiative siger i årets julehilsen tak for Den danske Metodistkirkes støtte, som har gjort det muligt for First Step Initiative at opstarte og fortsætte deres mikrolånsaktiviteter i Luambo, DR Congo. "Sammen har vi udrustet og styrket kvinder i dette lokalsamfund - kvinder, der hver dag kæmper for at tjene det, som de har brug for, for at tage sig af deres familier og sende deres børn i skole og dermed kunne drømme om en bedre morgendag. Jeres støtte gør en kæmpe forskel, og jeres engagement i dette projekt har givet kvinder i Luambo en ny chance i livet. I er bogstaveligt talt med til at redde liv!" Chingwell fortæller; "Under min seneste tur til DR Congo, blev jeg ydmygt mindet om, at de sekundære modtagere af vores arbejde er børn. Jeg mødte Mama Mbaza, en af vores lånemodtagere i Luambo, der

Vil du gerne på efterskole?
skoleåret 2012/13 kan blive - et år, du aldrig glemmer!

**Idrætsefterskolen
Lægården**
Lægårdvej 72 - 7500 Holstebro tlf. 88917700

Læs mere på: www.lægården.dk

JULEHILSEN FRA FIRST STEP INITIATIVE

Af Kristine Pedersen,
Missionsrådet

bogstaveligt talt faldt på knæ for at takke mig for den støtte, hun modtager fra os. Hun fortalte mig, at støtten fra First Step Initiative ikke kunne være kommet på et bedre tidspunkt for hende. Hvis hun ikke havde modtaget vores støtte for et år siden til at hjælpe hende med at udvide sin forretning og øge sine indtægter, ville hun ikke have sine to yngste børn i dag. Vores lokale personale fortalte mig, at flere af Mama Mbazas syv børn var (red. tidligere) alvorligt underernærede, og ingen af vores medarbejdere troede på, at hendes ni måneder gamle baby ville leve længe nok, til at opleve hendes anden fødselsdag. Men i dag kan jeg med glæde sige, at lånet fra First Step Initiative gav Mama Mbaza et tiltrængt boost – der gjorde hende i stand til at

øge sit varelager og dermed hendes salg og indtægt. På grund af vores støtte, var hun i stand til at investere i sin familie, og i dag ser hendes børn meget sundere ud, end de gjorde for lidt over et år siden. Før hun blev involveret i vores mikrolånsprogram, plejede Mama Mbaza at sælge nogle få grøntsager (kartofler og løg) på markedet. Efter at være kommet med i vores program har hun opbygget en lille virksomhed og ejer og driver nu en lille bod udenfor sit hjem." Det er mennesker som denne kvinde, Mama Mbaza, der hver dag stræber efter at gøre hendes og hendes families liv bedre, som vi gør en kæmpe forskel for. Vores investering i deres potentiale, er med til at sikre dem og deres børns fremtid.

MS 90 ÅR – USB jubilæumsspecial

Af Ole Marqversen, MS

Der er gået mange år siden MS blev startet, 90 år d. 3. marts. Brevduer, telegrafer og hulemalerier er blevet erstattet af mobiltelefoner, internettet og elektronik. Men selvom vores verden har udviklet sig helt vildt, så binder spejdere verden over stadig knob og morser med lygte og flag. Men ved vi også, hvordan man bruger al den nymodens teknologi?

Nu har I muligheden for at vise, at I og MS ikke bare er et historisk levn, men er i stand til at jonglere med moderne teknik. USB jubilæumsspecial er en dyst, som man kender fra USB, krydret med MS historie og andet lir. Løbet foregår 3. marts, følg med på vores hjemmeside og på facebook, hvor

der snart kommer mere information. Man deltager i patruljer eller klaner (klaner er spejdere over 18 år).

Hvis du vil læse mere om USB og snart om USB jubilæumsspecial, kan du klikke ind på hjemmesiden www.urbanscoutbattle.dk eller skrive til urbanscoutbattle@gmail.com

JULEN ER EN GAVE – VI SKAL GIVE DEN VIDERE

Af Anni Pedersen

De små er stolte og glade for deres julegaver fra Danmark

Frederikshavn Menighed og især Missionsgruppen har i flere år stået for at få sendt julegaver og kødkonserves til vores venner i den lettiske metodistkirke. Hele året samles der tøj og sko og små husholdningsartikler, som pakkes i banankasser og oplagres i Bindslev, hvor vi har mulighed for at gøre det gratis. Der leveres også af venner fra bl.a. Rumænienshjælpen fra Brønderslev og også Bitten og Esben Rømer, der har lageret, er flittige indsamlere til formålet. Ligeledes er der en del af medlemmerne i Frederikshavn, der allerede i januar begynder at købe legetøj og andre "luksusting" som farver, hårspænder, blyanter og tegnehæfter, som i november indpakkes i julepapir og pakkes i flyttekasser. De kommer i flyttekasser for ikke at forveksle dem med genbrugstingene. Først i december sendes der så bud til UNO-transport, og de henter det hele og afleverer det i Riga. Begge steder er det frivillige, der læsser og tømmer bilen. I år drejede det sig om 450 banankasser og 50 flyttekasser med ca. 300 julegaver til børn og unge i Letland og for 20.000 kr. madvarer og slik. Pengene til madvarer er sponsoreret af Rumænienshjælpen, Strandby M.K.

og fra forskellige arrangementer i Frederikshavn. Tak til alle. Vi ved, fra de takkebrev og beretninger vi får fra Letland, at denne hjælp er værdifuld, og de er utrolig glade for den, og det er med til, at vi andre kan holde gejsten oppe og selv i svære tider er opsat på, at denne hjælp SKAL af sted op til jul. I Letland er der ligeledes mennesker, der bruger deres fritid på at dele tingene ud til trængende i hele landet. Det kan lade sig gøre, da vi får besked om, hvornår præsterne er samlet i december og sørger for, at tingene er der til den tid. Præsterne tager julegaver m.m. med hjem til deres menigheder og de fleste steder er der en M.K. gruppe og børnearbejde, som sammen finder ud af, hvem der skal have hvad. Flere sidder også og strikker eller syr nyt til Letland. Personligt ville jeg

Tøjet fra Danmark luner på mange måder i Letland

gerne modtage så flotte baby-sæt, trøjer og ting til husholdningen. Det skal siges klart og tydeligt her: ALT, det vi sender af genbrug, er i sådan en stand, at vi selv kunne finde på at købe det i en genbrugsbutik. Snavset tøj bliver vasket og strøget og evt. repareret. Legetøj skal være pænt og helt. Gamle og slidte ting har de nok af, og vi har alle en stolthed over, at de gaver, vi giver, kan anvendes.

Når jeg lægger så megen vægt på, hvad det er, vi sender, er det for at give et billede af den glæde, vi føler for at hjælpe vore venner og for at fortælle, at det ikke er noget, man bare gør på en dag, men for os er det et helårsprojekt, som mange støtter. Århus Missionsgruppe sender også af sted, men det er på andre tidspunkter. Har andre lyst til at deltage, kan det lade sig gøre ved at henvende sig til ovenstående. Juleglæden er at give en gave til andre.

Missionsgruppen i Frederikshavn

ÅRHUS' BESØG HOS VORE BRØDRE OG SØSTRE I LETLAND

Af Jeannette og Preben Holm, Missionsgruppen Århus

Som mange ved, har vi fra Århus gennem flere år sendt hjælp til Letland og har bl.a. flere gange om året videresendt genbrugstøj og brugsting. Som et led i vores Letlandsarbejde rejste en gruppe fra menigheden til Riga i september. Formålet med rejsen var at opretholde vores relationer til menighederne i Letland, samt forsøge at skabe nye relationer til både præster og menighedsmedlemmer. Vi har erfaret, at det kan være svært at holde den fornødne kontakt via mail og internet, og at den årlige rejse, er en vigtig forudsætning for at kunne hjælpe bedst muligt. Dette skyldes ikke mindst, at vi har en sproglig udfordring, da det kun er den unge generation i Letland, som taler engelsk. Vores indsamlede tøj m.v. bliver fordelt mellem menighederne og bliver bl.a. brugt til uddeling i lokalområderne. Men menighederne

Det kan være svært at forestille sig det dette som Cesis' kommende børnekirke.

og lokalområderne er meget forskellige og har ikke brug for samme hjælp. Vi forsøger derfor under opholdet at skabe et overblik over, hvad den enkelte menighed har brug for. I år deltog vi traditionen tro i den årlige Applefestival (Æble festival) på Camp Wesley, hvor der kommer folk fra hele landet. Det er dagen for

Der koges æblegrød i lange baner til Æblefestivalen på Camp Wesley.

årets æblehøst, og frugten bliver kogt til æblegrød over bål. Det er en rigtig dejlig dag, hvor alle generationer mødes og takker for en god sommer med mange sjove oplevelser på Camp Wesley. Imens børnene leger, sidder de ældste i grupper omkring spande og skræller æbler, og når æblerne er kogt, bliver tunge gryder båret ind i huset, og grøden hældt på store glas. Dagen slutter med gudstjeneste i det fri. Samtlige præster var mandag samlet i Riga til det månedlige møde, og vi fik lov at deltage med et indlæg, hvor vi viste billeder fra Århus og fortalte om menigheden og dens arbejde. Vi besøgte torsdag menigheden i Kuldiga, hvor Gunta Grina og Vivita Bärenite er udnævnt til præster. Her var der gang i den helt store renovering af kirkesalen og menighedslokalerne. Det blev ligeledes til et udbytterigt besøg hos Janis Grunte i Cesis, hvor vi hørte om visionerne for menighedsarbejdet og kirkebygningen. Han har store drømme, men med danske øjne er det svært at forestille sig, at en kælder uden gulv og sokkel fuld af fugt kan blive til en hyggelig børnekirke. Søndag deltog vi i gudstjenesterne i Riga 1. og Riga 2. I Riga 1. var komfuret netop gået itu, og de havde nu ikke mulighed for at tilberede mad til de børn, som dagligt bliver passet i kirken. Vi har efterfølgende fået samlet penge ind i Århus, og der er købt et nyt komfur i Riga. I Riga 2. kunne de fremvise deres nye fyr, som er blevet sponsoreret af Danmark. Vi oplever dog, at menighederne i Letland ikke blot har brug for vores

økonomiske støtte, de higer efter at lære os at kende og er utroligt opsatte på at udveksle ideer og visioner. Men for letterne kan det være svært at forstå, at vi i Danmark ikke har uanede muligheder - at vi også kæmper med økonomiske udfordringer, ligesom vi kender til mangel på frivillige i vores arbejde. Vi vil derfor forsøge at styrke relationerne yderligere ved at finde økonomi til løbende at invitere præster fra Letland til Århus/Danmark, så de får et bedre indtryk af vores arbejde, glæder og udfordringer. Vi havde igen i år en rigtig dejlig tur og glæder os over de nære bånd, vi får knyttet til vores brødre og søstre i Letland.

FIRE ÅRTIER MED U-LANDSHJÆLP:

Af Anne Hedegaard, journalist,
tidligere Silkeborg

Dråber batter også – når der er mange nok

De var en lille håndfuld mennesker, der tilbage i begyndelsen af 1970'erne, ville gøre noget ved verdens ulighed. U-landsbutikken Akwetu så dagens lys. Else Johansen, Kalundborg, har været med hele vejen.

2007: Bilen standser udenfor et hus et sted i det østlige Kenya. Else Johansen og tre-fire andre mennesker stiger ud. Personalet fra børnehjemmet i Isiolo-provinsen vil sammen med deres danske gæst besøge lille Linda på fire år, som Else traf forrige år, da Linda netop var kommet til børnehjemmet, understimuleret og næsten ude af stand til at gå. Sådan er nogle af de børn, der kommer til hjemmet; måske efter at have været overladt til folk, der slet ikke har magtet at tage sig af dem.

Men på børnehjemmet har Linda gjort store fremskridt, og personalet prøver altid at få børnene ud i gode plejefamilier. Derfor er den lille pige

for fjorten dage siden flyttet ind hos en nydelig dame med det pæneste hjem og oven i købet et par køer. Damen har i forvejen en lidt større dreng, Moses, i pleje. Men ingen kommer ud og tager imod gæsterne. Plejemoderen er ikke hjemme, hun er til et kvindemøde, forklarer naboerne, som kalder: Linda, Linda.

Ud kommer en lille pige i forrevet tøj, knuget og forknyt og med åbne sår i hænderne og på skulderen. Naboerne forklarer, at plejemoderen drikker og slår, og at de har truet med at melde hende til politiet. Da plejemoderen kommer hjem, har børnehjemmets personale gjort papirerne klar - hun må omgående underskrive sin fratagelse af plejetilladelse for begge børn, og både Linda og Moses kommer med tilbage til børnehjemmet.

Penge der gør en forskel

Det er skæbner som disse, Else Johansen møder, når hun besøger

Fra Akwetu Kalundborg's 20-års jubilæum. Else Johansen holder tale

det børnehjem, som U-landsbutikken Akwetu har været med til at støtte i de sidste 11 år. Fire gange har hun nu været i Isiolo, første gang i 2005 og siden hvert andet år - og skæbnerne bærer hun med sig hjem i hjertet. Hvordan kan du holde det ud, bliver hun nogle gange spurgt.

- Men det er så stort at se, at børnene får det godt. Så har de da fået det bedre - og vi kan jo ikke redde hele verden, pointerer 68-årige Else, som selv har to voksne børn Hannah og Peter med ægtefæller og seks meget elskede børnebørn.

På sin seneste tur til Kenya kort før jul kunne hun netop konstatere, at Linda trives i den plejefamilie, hvor hun nu er. Moses bor på børnehjemmet og har det godt der.

Da Else var præstekone i Metodistkirken i Silkeborg for 40 år siden, var hun med til at starte Akwetu, som senere fik en søsterbutik

i Kalundborg, som stadig eksisterer og hvert år sender 75.000-85.000 kroner af sted til to børnehjem i Kenya, en SOS Børneby i Bangladesh, til Læger uden Grænser og andre projekter. Gennem årene er det blevet til i alt 1,4 millioner kroner fra butikken. Hertil kommer ekstra indsamlinger og sponsoraftaler, som sidste år bragte støtten op på i alt 100.000 kroner. Og den fortjeneste, som producenterne af varerne har haft ved at kunne afsætte deres ting til en fair pris.

Det ER noget

Med de mange år som aktiv i frivilligt u-landsarbejde har Else mødt stort set alle de indvendinger, der findes. At det hele forsvinder i administration. At det ikke nytter noget alligevel. At man bare får en falsk god samvittighed.

- Det synspunkt møder vi hele tiden, men de små dråber og det lidt, vi kan redde, er da noget, fastslår hun.

- Den falske gode samvittighed er jeg da faktisk ligeglad med - bare jeg kan sende 100 kroner til børnehjemmet.

Og alle de falske gode samvittigheder, som folk har, bliver til mange penge - og dem er der altså nogen, der får glæde af, tilføjer Else Johansen med en lille - ukuelig - latter.

Oktober 1971: Metodistkirken Efterårsstævne for Studerende Unge holdes på Lægården. Else Johansen og hendes daværende mand pastor Freddy Johansen har taget turen fra Silkeborg med deres gode ven maoisten Poul Lund. Han har længe snakket om sin vision om at lave noget praktisk samarbejde med u-lande i stedet for bare kun at snakke om solidaritet. Else er vokset op i kirken i et hjem, hvor Ydre Mission var en indiskutabel del af det at være kristen, så tanken ligger heller ikke hende fjernt.

- Så en eftermiddag dér på Lægården kommer to mennesker fra U-Landsfonden i Århus og breder et helt bord ud med det, vi gerne vil i gang med: Afrikanske træskærerarbejder, tæpper fra Indien, smykker, antikke ting fra Tanzania. Det var jo dét, vi gerne ville - give folk i u-lande mulighed for at sælge deres varer og tjene penge på det, forklarer Else med lys i stemmen - godt 40 år senere.

Vi gør det bare

For de energiske folk i Silkeborg er der ikke langt fra idé til handling. De får på stedet en aftale med

U-Landsfonden om at få varer i kommission og nu skal det gå stærkt. - Vi ville jo gerne starte, så vi kunne få julehandlen med, forklarer Else.

Og bare halvanden måned senere - 1. december 1971- åbner Akwetu i Silkeborg fyldt med varer fra Afrika, Asien og Sydamerika - og med en stab af frivillige ekspedienter.

- Det var jo en tid, hvor meget lå og vibrerede: Der var marcher mod atomkraft, Thylejren, Tvindskolerne - og fattigdom i verden var også et stort tema. Så vi fik lov at leje os ind i en saneringsejendom, fik tiggert os til materialer, som et hold elever på Silkeborg Højskole lavede inventar af - og samlet et hold frivillige. Flere af dem kom fra vores økumeniske studiekreds, fortæller Else Johansen. I Metodistkirken var stemningen mere forbeholden.

- Måske fordi vi kaldte det u-landsarbejde i stedet for missionsarbejde. I Missionsrådet sagde man også, at man ikke kunne støtte ideen, fordi det kun var en døgnflue, husker hun med mere end andydnende af et smil.

I mange år sendte Akwetu - som er et congolesisk ord for venskab - imidlertid næsten hele sit overskud til kirkens missionær Methe Rasmussens arbejde i Zaire, det nuværende Congo. Da Methe døde,

valgte man at sende overskuddet til andre projekter rundt om i verden, blandt andet til børnehjem, som U-Landsfonden i forvejen kendte og støttede.

I 1975 sendes præsteparret til Kalundborg - og der går kun kort tid, så har de igen samlet en kreds af frivillige og åbnet endnu en Akwetu i Skibbrogade. Mens u-landsbutikken i Silkeborg lukkede for en halv snes år siden i forbindelse med at U-Landsfonden indstillede sit virke, så har Akwetu i Kalundborg netop fejret sit 35 års jubilæum; stadig med Else Johansen som omdrejningspunkt og med varer fra en række fair trade leverandører.

Behovet er stort

I Kalundborg består staben af 10-11 frivillige, og de er også i sving ved det årlige loppemarked, hvor indsamlede ting og sager og en lille gårdcafé pynter på de beløb, som Akwetu kan sende af sted.

- Det er så sjovt, for vi får så mange gode snakke med mennesker om, hvad pengene går til, forklarer Else, som altså de sidste seks år har kunnet bidrage med sine helt personlige oplevelser af behovet. - Og det er stort. I Kenya er madpriserne mere end fordoblet på kort tid, så vi har sendt penge på

forskud, fortæller Else.

Når hun selv er af sted, har hun også sine helt egne projekter. Denne gang var det nye tagrender til børnehjemmet, en anden gang tog hun hele børnehjemmet på udflugt til en swimmingpool - og så var der safarituren. Selv om børnehjemmet kun ligger en halv times kørsel fra en af nationalparkerne, havde børnene nemlig aldrig været der. Aldrig set de dyr, som mange turister rejser fra den anden ende af verden for at se. Så Else fik lejet en bus og arrangeret en tur.

- Jamen altså, ler hun glad.

- For mig var det endnu mere fantastisk at se deres ansigter end at se dyrene. Jeg så ellers en reklame dernede: Du kan komme op og flyve en tur i luftballon og få et glas champagne, når du kommer ned. Folk ved ikke, hvad de går glip af, mener Else hovedrystende og er ikke i tvivl om, hvor hun synes, pengene er bedst brugt

Hver dag er en gave

2011: Hjemme i Kalundborg holder Else stadig af sine vagter i Akwetu - og møderne med mange slags kunder.

Som ham, der en dag kommer ind ad døren i butikken. Der er et eller andet med ham. Han virker påvirket - beruset eller på stoffet, tænker Else. Sådan en type som man ikke helt ved, om man skal være bange for eller ej, men manden vil såmænd bare købe røgelse - og for resten

også et par andre ting.

Siden vender han tilbage efter mere røgelse og flere ting, for hans naboer synes, de er fine og køber dem af ham, forklarer han tilfreds. Og for hver gang fortæller han mere om sig selv, om sit misbrug og sin familie. Det bliver endnu en personlig kontakt.

- Nu er han kommet i butikken i mange år, og ham her er jeg lidt glad for. Her er ikke mere travlt, end at vi kan få nogle vidunderlige snakke med kunder hen over disken, og det er altså ikke kun fine damer, der kommer, siger Else Johansen med et smil.

Hvad, der driver hende?

Hun forklarer det selv med en stilfærdig henvisning til en af salmebogens klassikere.

- Hver dag er en sjælden gave, citerer Else og fortsætter:

- En skinnende mulighed.

- Det er en fantastisk salme, synes hun.

Derfor tager vi også resten af Mads Nielsens salme med:

Hver dag er på ny en nåde,
Der stiger fra Himlen ned.

Hver dag er igen et ansvar,
et nyt, et vældigt krav -
hver aften står hvide stjerner
og spørger dig, hvad du gav.

Hver aften står hvide stjerner
og blinker i Himmerigs by -
hver morgen går Gud over landet
og vækker din vilje på ny.

Bønnerne er fra "Møder i mørket
- en andagtsbog fra Natkirken",
Unitas forlag 2009.

Bogen er skrevet af natkirkepræst
ved Københavns Domkirke Signe
Malene Berg. Den indeholder
digte, billeder, liturgier og ideer til
andagter og gudstjenester gennem
årets 12 måneder.

Kære Gud eller hvem du er.
Og det er netop problemet,
for hvad skal jeg tro på?
Hvis du er der,
så vis mig det.
Det har jeg brug for,
for jeg har aldrig set noget til dig

Anonym. Bøn af natkirkegænger

Tak Gud.
Fordi Jesus blev født i mig.
Gør mit stenhjerte til et
kærlighedshjerte.
Plant dit øje i mit hjerte,
så jeg kan se det gode.
Amen

Bøn af natkirkegænger

Kære Gud, min Far.
Du kender mig.
Tak for,
at du leder mig frem i livet
sammen med dig.
Jeg skjuler mig i Dig.

Bøn af natkirkegænger

Lad natten være en varm dyne,
vi kan trække over os.
Lad natten give os tid til at elske, til
at tænke, ro til at mærke varmen
og stilhed til at nyde øjeblikket.
Fred være med jorden og med dette
sted i nat.
Amen

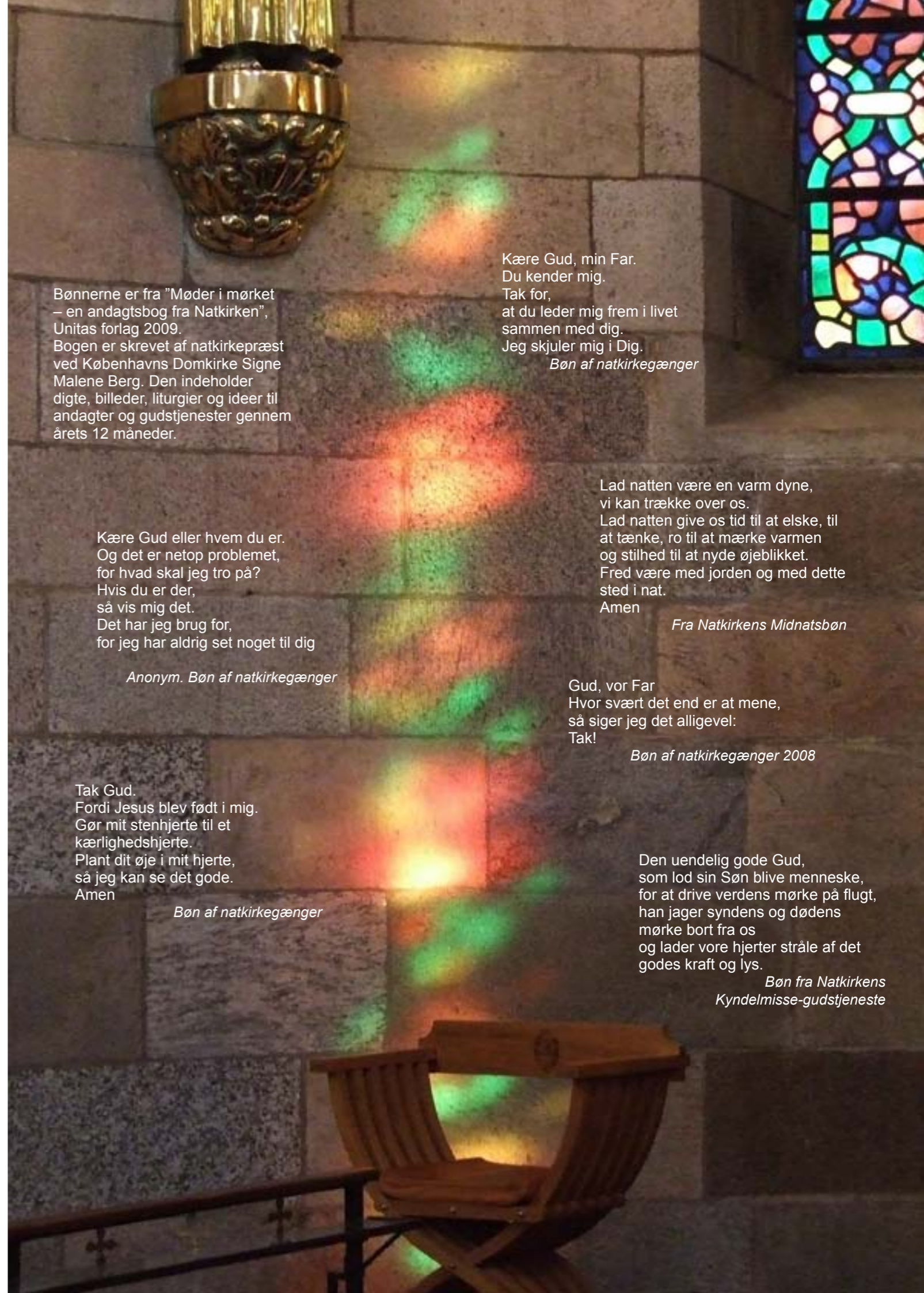
Fra Natkirkens Midnatsbøn

Gud, vor Far
Hvor svært det end er at mene,
så siger jeg det alligevel:
Tak!

Bøn af natkirkegænger 2008

Den uendelig gode Gud,
som lod sin Søn blive menneske,
for at drive verdens mørke på flugt,
han jager syndens og dødens
mørke bort fra os
og lader vore hjerter stråle af det
godes kraft og lys.

*Bøn fra Natkirkens
Kyndelmisse-gudstjeneste*

MENIGHEDENS LEDELSE

Af Jørgen Thaarup,
formand for
Landsledelsen

De lokale Metodistkirker holder pastoratskonferencer i foråret. Kært barn har mange navne, så menighedsmøde, halvårsmøde, menighedens årsmøde og menighedsfest er nogle af de navne, der rundt omkring bruges om pastoratskonferencen. Men det er det samme. Pastoratskonferencen er den samling i menigheden, hvor der bliver gjort status over alle menighedens aktiviteter. Hvordan er det gået med de planer, der blev lagt? Er resultaterne sådan, at menigheden udvikler sig i den retning, vi gerne vil, at kirken skal udvikles i? Menighedens aktiviteter er alt, hvad der sker i den lokale kirke. Det er gudstjenesterne og de kirkelige handlinger. Det er korøvelserne og spejdermøderne. Det er smågruppernes samlinger uanset om de mødes i kirkens lokaler eller i private hjem. Det er kirkens programblad og al annoncering af kirkens aktiviteter uanset om det sker i et trykt blad eller via e-mail, sms og facebook. Menighedens økonomi er også en aktivitet, som skal vurderes. Ligeledes er kirkeværgernes vedligeholdelse og opdatering af kirkebygningen og alle de fysiske rammer en aktivitet i menigheden.

Vækkelsesmøder

I Metodistkirkens første år var det ikke usædvanligt, at pastoratskonferencerne udviklede sig til vækkelsesmøder eller blev begyndelsen på vækkelse i menigheden. Det skete fordi forkyndelsen, samtalen og bønnerne hjalp menighedens medlemmer til at se alle de gode ting, der var sket i årets løb. Pastoratskonferencen blev en samling, hvor mennesker, der var engagerede i dele af menighedens aktiviteter, opnåede at se den større sammenhæng og betydning, som menigheden udgjorde. Ligeledes blev mennesker fokuseret på fremtiden, hvilke planer skulle lægges og følges, og gennem hvilke aktiviteter kunne menigheden række ud til nye mennesker. Det er ikke så mærkeligt, at nogle menigheder har valgt at kalde deres pastoratskonference for

noget med fest, menighedsfest eller påskefest.

Generalforsamlinger.

Der er også eksempler på, at pastoratskonferencerne har udviklet sig til almindelige generalforsamlinger, hvor regnskaber og administration afvikles som en organisatorisk forpligtelse. Kun dem, der var valgt til bestemte opgaver og skulle aflægge regnskab for deres arbejde, deltog i pastoratskonferencen. Stemningen omkring pastoratskonferencen blev, at det var en kedelig, men nødvendig del af organisationen. Pastoratskonferencen blev marginaliseret i menigheden og fik mindre og mindre betydning for menighedens liv. Endelige har nogle menigheder udviklet en kultur, hvor pastoratskonferencerne blev det sted, hvor konflikter, uenighed og dårlig evne til at tale sammen fik frit løb. Det viste sig, at selvom mennesker kunne være engagerede i gudstjenestens hellige fællesskab, så var deres tale og evne til at fremføre synspunkter bestemt ikke særligt hellige og slet ikke motiverne bag. En pastoratskonference kan være direkte destruktiv for en menighed.

Ledelsesinstrument og demokrati

Pastoratskonferencen udtrykker menighedens demokratiske ledelsesform, og kvaliteten af denne ledelse er afhængig af, at den bedste demokratiske kultur udvikles. Pastoratskonferencen udtrykker også menighedens teokratiske ledelsesform, fordi menigheden gør, som den første kirke gjorde. I Apostlenes Gerninger kan vi læse om den første konference, hvor menigheden i Jerusalem diskuterede og stillede forslag og bad for de beslutninger, som skulle træffes, og da de var nået frem til et resultat, var det deres opfattelse, at Gud havde været med i processen. Derfor kunne de sige: Helligånden og vi har besluttet. Det er ikke så ofte, vi hører, at en pastoratskonference i en lokal metodistkirke i Danmark beslutter sig for en målsætning, godkender et

Det var John Wesley selv, der begyndte med konferencerne

regnskab eller vælger en leder til et bestemt arbejde og i den forbindelse meddeler, at Helligånden og vi har besluttet. Det ændrer imidlertid ikke på, at pastoratskonferencen holdes i den forståelse, at sådan er kirken praksis og tro, at når vi, i menighedens fællesskab, gennem samtale og demokratiske beslutningsprocesser, når frem til resultater, så sker det under påvirkning og deltagelse af den Gud, vi tror, er kirkens Herre.

Samspil

Pastoratskonferencen er et samspil mellem menighedens medlemmer, præsten, de forskellige ledere af aktiviteter, råd, bestyrelser og arbejdsgrupper, og distriktsforstanderen, der leder konferencen. Om pastoratskonferencen skal blive et inspirerende og igangsættende forum for menighedens liv eller om pastoratskonferencen bliver ligegyldig og kedelig eller direkte destruktiv er afhængig af, hvordan konferencen er forberedt og med hvilket engagement den bliver afholdt. Det betyder noget, at menighedens medlemmer forbereder sig og deltager i konferencen. Det betyder noget, at præsten og hver eneste leder i menigheder har gjort sig klart, hvad de vil rapportere fra året, som er gået, og hvad de vil pege på skal ske i menigheden, i året, der kommer. Det betyder noget, hvordan distriktsforstanderen med sin forkyndelse og ledelse får alle, der er med i pastoratskonferencen, til at arbejde sammen, så idéer, kritik og forslag kommer til at fremme den fælles oplevelse af at være menighed

og ikke tappe energien ud af ledere, medarbejdere, gudstjenesten og fællesskabet i sin helhed. Jeg ved ikke, om det er noget ønske, at pastoratskonferencerne igen blev afviklet, så de blev vækkelsesmøder. Der er helt sikkert dem, der ved nævnelse af vækkelsesmøder vil betakke sig. Der er også dem, for hvem vækkelse er noget ganske særligt, som følger et bestemt koncept og stemning. Så lad ordet vækkelse ligge. Men jeg kunne ønske, at pastoratskonferencerne, uanset hvilke lokale kælenavne man har givet dem, måtte fremme, at der sker en opvågning og opdagelse af den lokale menighed. Det er ikke sikkert, der er brug for flere nye tanker og idéer. Nogle tror vi, at vi mangler idéer, selvom vi er storbrugere af gode idéer og planer. Måske er det langt vigtigere, at vi og andre i menigheden genopdager, hvad vi allerede ved om menighedens arbejde og liv, og får vores engagement, vilje og forpligtelse fornyet. Det kan vi kalde en menighedsvækkelse. Kirkens styrke og fremtid er direkte afhængig af hvordan livet i menigheden udvikles, og det begynder i det ganske særlige ledelsesinstrument, som pastoratskonferencen er.

Fokus- og ansvarsinstrument

Pastoratskonference, som menighedens årlige generalforsamling kaldes, er et mærkeligt ord, som kun bruges i Metodistkirken. Ordet pastorat siger noget om, at den konference, der skal være omhandler et bestemt område, nemlig det område, der dækkes af menighedens samlede aktiviteter på det lokale område. Pastorat handler om at være hyrde og udøve hyrdefunktion over en flok og i et område. Menigheden totalt set er et pastorat. I England, hvor man i metodismens første tid, skabte disse konferencer, kaldte man konferencerne for Charge Conference. Det er måske et bedre ord. Charge er et ord, der bruges om menneskers omsorgs- og ansvarsområde. Charge Conference er en konference, et menighedsmøde om menighedens omsorgs- og ansvarsområder. Pastoratskonferencen ville mange steder blive noget andet, hvis menighedens medlemmer og ledere sætter fokus på, hvordan menigheden er eller kan være et omsorgs- og ansvarsfællesskab. Gudstjenesten, spejderarbejdet, gospelkorene,

Hvilken vej skal vi?

smågrupperne og kirkevægemøderne ville måske blive noget andet, hvis hele arbejdet blev tilrettelagt ud fra, at menigheden i sig selv er et ansvarsfællesskab, som gælder alle, der deltager, men samtidig rækker ud over menighedens grænser. Uanset om det i din menighed hedder pastoratskonference, menighedens årsmøde, påskefest eller menighedsfest, så har hver eneste lokal Metodistkirke brug for, at dens medlemmer er nærværende og aktive i den proces, som pastoratskonferencen er. Kun derigennem kan menigheden ledes og kirken udvikles.

LOVSANGSROCK ELLER SALMESANG?

Af Maria Thaarup, MM

Gospelmusikken, lovsang og rytmisk musik generelt fylder en del i de danske metodistkirker. Vi holder dog fast ved vores salmesange i den daglige gudstjeneste. Hvis man sammenligner de to musikgenrer (rytmisk og klassisk) er de på mange måder forskellige. Måden vi synger de forskellige sangene på, rytmerne, instrumenter og fremførsel samt vigtigst af alt: Det endelige resultat. Indholdet af teksterne er det samme. Både i gospelmusik og salmer tager man ofte udgangspunkt i bibeltekster. Selvom der er mange sammenfald i disse to musikgenrer, som bruges i gudstjenesten, kan debatten omkring, hvilket der skal vægtes højest dele vandene. I påsken 2011 var jeg så heldig

at komme en tur til USA med gospelkoret Kefas, hvor vi var på besøg i forskellige menigheder. Vi sang og optrådte for vores medmennesker, som også sang for os. Vi oplevede her at der var forskel på den måde vi optrådte på sammenlignet med det lokale menighedskor. Her brugte man koret på samme måde som vi herhjemme har en kordreng eller et lovsangsband der leder gudstjenesten. I metodistkirken i Danmark har vi igennem en årrække inddraget den rytmiske musik mere og mere. Næsten alle metodist menigheder har et gospelkor og et lovsangsband og den rytmiske sangtradition har allerede fundet frem til vores nye salmebog. Vi bør dog ikke være

bange for udviklingen indenfor musikgenrer i vores kirke. Man vil se flere og flere nye og anderledes musikudførelser og former i de senere år. Omvendt bør vi heller ikke glemme vores salmehistorie og orgelspil. Alt i alt handler denne uenighed om at vi mennesker er forskellige og berøres af Helligånden i forskellige situationer, gudstjenesteformer, stemninger og musikgenrer. Husk dette næste gang du føler du keder dig i en gudstjenestesituation på grund af de langtrukne og kedsommelige salmer. Eller hvis du syntes at musikken er for ny og anderledes. Der findes ikke en færdig skabelon til alle menigheder og kirker. Derfor er det vigtigt at vi i disse sammenstød respekterer hinandens musikhistorie og mødes på midten. Gudstjenesten skal være et samlingspunkt og et frirum for Guds folk og ikke et oplæg til konflikter.

ØKONOMIEN – EN NATURLIG DEL AF TROEN

Af Keld Munk, distriktsforstander

Metodistkirken er ved at vågne op til den økonomiske virkelighed. Det er ved at gå op for kirkens og menighedernes ledelse, at nye økonomiske udfordringer "banker på kirkens dør". Vi har brug for at prioritere anderledes i de kommende år.

I de sidste 25-30 år har Metodistkirken, som den eneste frikirke, levet i sin egen lille økonomiske verden. Store arvebeløb fra afdøde medlemmer og venner, samt salg af kirkebygninger m.v. har givet kirkens ledelse mulighed for at sende store økonomiske tilskud til de lokale menigheder – både til de små og de store menigheder.

I de sidste 7 år har vi i gennemsnit, ud over renterne, anvendt mere end 1,5 mio.kr. årligt; eller i alt næsten 11 mio.kr. af kapitalen i Metodistkirkens Hovedkasse. Det kræver ikke den store handelseksamen at se, at dette ikke kan fortsætte.

Landsmødet 2010 besluttede, at menighederne som det første skulle opfordre medlemmerne til at øge menighedsbidraget – og især få alle de, som ikke betaler til at få bragt orden på det. Metodistkirken i Danmark vedtog for nogle år siden, at medlemmernes bidrag til menigheden, som et minimum, bør være 1,6% af den skattepligtige indkomst – men gerne mere. Forventningen er naturligvis størst

til dem med de højeste indkomster. Tidligere var det frivilligt, hvor meget man som medlem ville give.

I Metodistkirken har vi ikke haft tradition for personligt at konfrontere medlemmer, som ikke betaler eller kun betaler meget lidt til kirken. Hvor meget det enkelte medlem betaler i menighedsbidrag, har været fortroligt. Kun kassereren har vidst det. Det bliver vi nødt til at ændre på, for i virkeligheden betaler ca. hver tredje medlem ikke noget medlemsbidrag til sin menighed.

Når vi optages som medlem i Metodistkirken, vil vi samtidig skulle lave en aftale med den lokale kasserer om en ordning vedr. indbetaling af medlemsbidraget, inkl. størrelsen på det. Og nuværende medlemmer må informeres om, at traditioner står for fald. De vil også blive kontaktet for en aftale om deres medlemsbidrag.

På menighedernes årsmøder (pastoratskonferencer) i foråret vil vi høre, hvad der konkret er gjort for, og hvordan den lokale menighed er lykkedes med at øge menighedsbidraget og antallet af givere – og hvad, der mere kan og skal gøres for at hæve indtægterne. Vi vil også undersøge, om der findes andre muligheder for at øge indtægterne, f.eks. ved at udleje lokaler til andre formål.

Landsmødet 2010 besluttede, at

menighederne som det andet må bære flere af de udgifter, Metodistkirkens Hovedkasse har afholdt for menighederne; eks. præsternes pensionspræmie og efteruddannelse. Det medlemskontingent, menighederne betaler til Hovedkassen pr. døbt og beken-dende medlem, har i mange år været uforandret. Det vil blive hævet mærkbart. Fremover vil der ikke være mulighed for at yde tilskud til menigheder i det omfang, vi har vænnet os til. Der vil nødvendigvis skulle ske en prioritering i overensstemmelse med de fokusområder, Metodistkirken har vedtaget på landsplan.

Det betyder, at hvis ikke indtægterne øges i menighederne, vil ledelsen og årsmødet i de lokale menigheder fremover blive nødt til at prioritere, hvilke udgifter, der må nedbringes, og hvilke værdier der må realiseres. Der ligger en svær proces foran os – både i kirkens og menighedernes ledelse. Vi må forholde os til den virkelighed, vi befinder os i. Og helt ærligt; det er jo ikke et sundhedstegn, at vi i længere tid har ladet andre betale så stor del af udgifterne.

Vi er fulde af håb for fremtiden. Vi ønsker at se en åndelig sund og vital Metodistkirke, optaget af at formidle Guds kærlighed på tidens sprog i ord og handling til Danmarks befolkning.

Musisk inspirationsweekend til marts

Metodistkirkens Musikarbejde afholder inspirationsweekend den 9. til 11. marts 2012

Metodistkirkens Musikarbejde afholder inspirationsweekend den 9. til 11. marts 2012 i Århus, hvor vi skal snakke visioner og drømme for Metodistkirkens musikarbejde.

Weekenden er for alle, som spiller eller synger i MBUF eller i kirke sammenhænge. Alle musikinteresserede er velkomne, så kom og vær' med! Så tilmeld dig allerede nu på facebook.com/MM i Danmark.

Vi håber på at se rigtig mange både nye og gamle ansigter,

der vil være med til at løfte Metodistkirkens musiske arbejde.

Guds Fred og alt godt!

*Mathias Aaen og Maria Thaarup
Formand og Næstformand for
Metodistkirkens Musikarbejde*

SOMMERHØJSKOLE 2012

Bliv 10 år yngre på kun én uge

"Musik & kunst i kirken"

Vær med på Solborg i det skønne Odsherred fra lørdag d.28. juli til lørdag d. 4 aug.

Sommerhøjskolen er skræddersyet for seniorer og yngre pensionister og byder både på bibeltimer, foredrag, kor, kreative aktiviteter, naturoplevelser og god tid til hygge og samvær. Vi gør en stor indsats for, at du føler dig hjemme, fra du kommer, til du går.

Programmet byder på mange gode anledninger.

"Messen fra oprindelsen til vore dage"

Cand.pæd. musik og musikvidenskab Mogens Wenzel-Andreasen (kendt fra DR's Kontrapunkt) fortæller om messen, gudstjenestens fundament, gennem tiden.

"Moderne Salmedigtning"

Salmedigter og præst Lisbeth Smedegaard Andersen, fortæller og vi synger mange af de moderne salmer

"Kirkekunst gennem tiden"

Museumsinspektør dr. phil. Ulla Kjær fra Nationalmuseet fortæller om kunsten i kirken gennem tiden.

"Gospelmusikkens betydning i kirken i dag"

Peter Steinvig fortæller og vi synger gospel.

"Wesley og Grundtvig i dialog"

På hvilke områder ligner de hinanden og tænker i samme retning. Berøringspunkter mellem de to.
Pastor Jørgen Thaarup.

"Tankerne bag"

Udøvende kunstnere fortæller og viser egne værker.

"UDFLUGT"

til Fårevejle Kirke

"Strand-og istur"

Husk stave til stavgang, badetøj og penge til den store isvaffel.

Tilmelding til Ditte Marqversen, L.A.Ringsvej 34, 8270 Højbjerg.
Telefon 86 27 20 73. e.mail: sommerhojskole@metodistkirken.dk

Betaling for deltagelse, 2500 kr. sendes til Metodistkirkens Hovedkasse senest 1.juni: Giro 5 43 90 86 eller netbank overførsel: Reg.nr. 3201 kt.nr.0005439080

Af ovennævnte beløb er 500 kr. depositum, der ikke refunderes ved afbud senere end 1.juli.

Mærk indbetalingen: **Højskole og dit navn.**

Så snart vi har din tilmelding og indbetaling, får du en bekræftelse.

HJERTETS KONFIRMATION

Af Louise Aaen, præst

24 konfirmander fra København, Odense, Strandby, Århus og Missionsforbundet tog til Lægården på konfirmandweekend sidst i januar.

Det er stort at skulle konfirmeres. Der er en fed fest med store gaver i vente. En højtidelig dag med familie og venner og en teenager i centrum, en teenager, der står i skellet mellem barndom og en stadig ukendt ungdomstid med mange udfordringer. Men forud for konfirmationen er der en forberedelsestid hos en præst og en lejr sammen med andre unge. I Metodistkirken behøver du ikke tro på Gud og bekræfte din dåb for at blive konfirmeret. Vi betragter konfirmationsforberedelsen som undervisning i, hvad et trosliv kan indeholde, og vi kalder selve konfirmationen for overhøring, hvor konfirmander i samtale med præsten skal fortælle, hvad de har lært, mens de har gået til præst. Vi forstår konfirmationen som en forberedelse til at tage stilling til troen på Gud, når den enkelte bliver klar til det. Vi tror, at der vil komme et tidspunkt, hvad enten du er 14 år eller 41 år, hvor den, som har fundet ind i en tro på Gud, må bekræfte denne tro overfor Gud og vil opleve at stå i et skel, hvor du skal afgøre, hvordan troen skal udtrykkes i den måde du lever på. Det må være hjertets konfirmation, et forunderligt øjeblik, hvor du kan mærke at troen betyder noget. Hvor du mærker, at Gud, Universets skaber har en dyb interesse og kærlighed for lige netop dig, at intet er mere vigtigt i livet end forbindelsen mellem dig og Gud. Det er i sådanne afgørende øjeblikke, at du må overveje hvordan kirken passer ind i billedet - om du kan koble dig på kirkehistorien og være én - i fællesskab med mange andre -, der skriver det næste kapitel i kirkehistorien. Det er stort, og der er mere i det end bare fest og gaver. Det er et løfte om, at der efter konfirmationen er et liv med Gud.

Bønner fra gudstjenesten på konfirmandlejren:
«Tak for al den kærlighed du har skabt»

«Tak at vi kan udtrykke troen på dig gennem musik»
«Gud vil du godt være sød at passe på alle dem jeg holder af, tak»
«Tak for cola og marsbar»
«Tak for fællesskabet i sport og fodbold»
«Tak Gud fordi du altid er der»
«Tak for nye venner»
«Tak at du møder mig lige der hvor

Besøg af Kiro's, et fedt YFC-band, der gav koncert lørdag aften, fortalte troshistorier, hang ud med eleverne på Lægården og tværede konfirmanderne ud i sport.

jeg er - Gud hos dig er altid godt at være»
«Tak for en god weekend»

Tag med på TUF 16.-18. marts 2012 på Lægården

En lejr som er fed for dig, der er teenager
Konfirmeret eller ej, alle teens er velkomne
TUF står for - Tro, udvikling og Fællesskab
Tema: Identitet
Hvem er jeg? Hvor passer jeg ind?
Hvad drømmer jeg om?
Program: KANON! De støvede præster fra konfirmandlejren er skiftet ud med unge ledere, der er

Er der et liv med Gud efter konfirmationen?

TUF WEEKEND 16.-18. marts 2012

med på beatet. Har du mod på en debat om tro, livsværdier og om hvordan det er at være ung? Elsker du sport og musik? Vil du hygge med nye og gamle venner? - Det er alt sammen uundgåeligt, når du tager med på TUF.
Tilmelding og transport: Din lokale leder hjælper dig. Besøg facebook og se hvordan. Her kan du også læse mere om programmet og se billeder.

NYTÅRSLEJREN 2012

Af Mathias Alsted Flinck, MU **Fællesskab foran fjernerren**

Rungende latter. Taktfaste klapsalver. Filosofiske diskussioner. En Biskop. Folk fra hele verden. Nytårslejren 2011/12 havde stort set det hele.

Med udgangspunkt i temaet TV!TV!TV! var ca. 35 unge igen samlet på Solborg i Nordvestsjælland. Der var plads til underholdning, udvikling og udfordring i programmet. Et program, der blandt andet bød på diskussion med biskop Christian Alsted om mediernes indflydelse på os. Hvordan vi påvirkes i vores dagligdag, og hvordan kirken overhovedet passer ind i en verden af reklamer og massemedier?

Der var mulighed for at høre om, hvordan det er at være en ung handicappet koreansk fyr, der går med til at optage en dokumentarfilm i et af de mest lukkede lande i hele verden, Nordkorea, da Jacob Yoon Egeskov Nossell fortalte om filmen "Det Røde Kapel".

Alvorlige og interessante emner, der med stor tilfredshed blev skyllet

ned med zumba, Robinson på Fortet, Sporløs og Natholdet. De fleste programmer, der hver dag kan opleves i flimmerkassen, men programmer den dovne sofazapper ikke oplever på egen krop - medmindre man er på nytårslejr.

Fællesskab i verdensklasse

Programmet er tæt pakket og lederne gør alt for at underholde og udvikle deltagerne, men det vigtigste på nytårslejren er dog fællesskabet. Det helt unikke fællesskab, der år for år bliver tydeligere, når Nytårslejren bliver afholdt. Tætte venskaber, der bliver knyttet over opvasken i køkkenet, og gamle venskaber, der bliver vækket til live under et spil *Bezzewizzer* kl. 02:37 om natten.

Det er fantastisk, når 35 unge mennesker får oplevelser sammen, oplevelser der lystigt bliver delt og snakket om de næste mange

måneder på telefon, facebook og ansigt til ansigt. Det giver en så varm følelse at være med på nytårslejren, at kulden i 2012's vintermåneder aldrig rigtigt får taget i en.

En lejr i udvikling

Nytårslejren er blevet lidt af en tradition i Metodistkirkens Ungdomsarbejde. En tradition med alt, hvad der hører til. Hygge. Kontinuitet. Og en lille smule stilstand. Denne stilstand blev dog brudt i år, hvor en ny ung gruppe af ledere deltog i planlægningen af lejren. Det har givet humøret og entusiasmen for Nytårslejren et løft. Vi håber, vi vil kunne støtte det løft, ungdomsarbejdet i kirken trænger til.

Alle lederne siger tusind tak for en fantastisk lejr, og vi glæder os helt vildt til næste år, hvor det bliver endnu bedre!

Odense

Fantastisk, farverig og fantasifuld gudstjeneste i Odense!

Søndag den 15. januar var Odense Metodistkirke omdannet til en planteskole.

Børnekirkens medarbejdere havde sammensat en fantastisk, farverig og fantasifuld gudstjeneste som start på forårets tema, som er Grøn Kirke. Overskriften var: Mon Gud har grønne fingre?

Vi havde blandt andet besøg af en rigtig gartner med forstand på beskæring af æbletræer. Han lærte os, at det nogle gange kan være nødvendigt at skære noget væk, for at det, der er tilbage kan blomstre og sætte frugt. Og vi lærte også, at selvom vi sår og vander og sørger for at urtepotten får sol, så er det kun Gud der kan give væksten.

Som prikken over i'et havde Else Dahl skrevet en helt ny sang til Børnekirken!

Vores kirke
Melodi: Se min kjole...
Tekst: Else Dahl Nielsen

Vores kirke, den er grøn som skoven
Alt hvad vi bruger,
det er grønt som den
Det er fordi vi passer på det grønne
Og fordi at jorden er vort hjem

Vores kirke, den er grøn som græsset
Og det er klogt at være li'som den
Det er fordi vi passer på det skønne
Så vor jord kan blive grøn igen

Vores kirke, den er grøn og frodig
Og med blomster vil vi fejre den
Det er fordi vi elsker vores klode
Og med alle andre deler den

Jerusalemkirken

Lars Ulrik Jensen er efter godkendelse i Rådet for Ordineret Tjeneste genindtrådt som ældste i aktiv tjeneste i Årskonferencen.

Biskop Christian Alsted har med virkning fra 10. januar 2012 udnævnt Lars Ulrik Jensen som ulønnet hjælpepræst i København. Udnævnelsen sker efter aftale med Lars Ulrik, Jerusalemkirken præst, Ole Birch og med pastoralkomiteens tilslutning.

Frederikshavn

Dødsfald

Frede Johansen, 84 år, død 14. januar. Ole Birch forestod bisættelsen 19. januar.
Æret være hans minde!

Solrød

Julegudstjeneste & juletræsfest i Solrød Frikirke

Søndag d. 18. december 2011 holdt vi julegudstjeneste og juletræsfest i Solrød Frikirke. Omkring 120 børn, unge og ældre mødte frem til denne fantastiske dag, vi havde.

Vores præst, Mai-Brit Tvilling, bød velkommen og holdt en kortere,

men som altid, dejlig og givende, prædiken.

Som altid var der Luciaoptog, så smukt og dejligt de sang og selv lille Maria, som gik bagerst kunne, med lidt viljestyrke, følge "trop"...

For første gang havde vi besøg af "Jacobs Ladder", Solrød Frikirkens nystartede Gospelkor (de startede slut august 2011). Vi lyttede, i flere omgange, til nogle af de sange, som koret på rekord tid har lært. De klarede det fantastisk, godt ledet af eneste "hane", Jacob Asmussen.

Vi sang nogle julesange/salmer, hyggede ved de mange små borde, der var opstillet. Fik dejlig brunch og senere gløgg og æbleskiver. Fra start kunne man både dufte og fornemme, at der i køkkenet var travlt, på den gode måde. "Julemor" og hjælpere, der gjorde alt for, at vi fik noget godt at spise og drikke. Så var der dans om det træ, som alle børn havde været med at pynte. ENDELIG oprandt det tidspunkt som de fleste børn, med sikkerhed, havde set frem til med stor spænding: JULEMANDEN ankom, nejji, hvor det gjorde lykke. Julemanden var bare i et FANTASTISK humør. Han dansede om træet med børn og voksne, sang og legede en hel del med alle børn, det gjorde bare stor lykke, ikke mindst da godteposerne blev uddelt.

En stemningsfyldt, glædelig og dejlig julegudstjeneste og juletræsfest, i nogle hyggelige, smukt pyntede lokaler, hvor børnenes julekane og bukke, traditionen tro, stod "model" til mange børns ønske om at sidde på bukken eller i kanen

Vejle

Nytårskur – Lidt kongelig har man vel lov at være...

Der er næppe nogen tvivl om at uden alle de frivillige hænder, så var det svært at få hverdagen til at hænge sammen i MBUR, med alle de aktiviteter vi har, for vores børn og unge.

I Vejle har vi valgt at forkæle alle de dejlige mennesker, som uge efter uge dukker op, for enten at lave kaffe, feje eller lege med børnene i Myretuen. Dem som lægger hovederne i blød og bliver teens igen, sammen med de unge i Klubberne. Dem som utrætteligt fortæller bibelhistorier og klippe/klistre til ungerne i Børnekirken. Og alle andre der hjælper til! I år er det 6. gang at Mette Munk og Charlotte Strand har samlet alle de frivillige og afholdt det årlige Nytårskur.

Påklædningen har arrangørerne ingen krav til, men maden og fællesskabet omkring bordet er konger og dronninger værdige. Denne ene eftermiddag er der ingen pligter, ingen gulve der skal fejes, ingen engle eller kors der skal klippes ud, ingen sæbekassebiler der skal have hjul på eller noget andet. Kom og ha' en afslappende eftermiddag. Ikke andet. Mette og Charlotte lægger så til gengæld DERES hoveder i blød forud for denne eftermiddag, finder saks og papir, velour og glimmer, kogebøger og indkøbslister frem, så det bliver helt perfekt!

Alt imens de tre retter mad spises går snakken lystigt omkring bordet, og her deles erfaringer og ideer til aktiviteter og udflugter. Når eftermiddagen er slut går vi alle glade hjem, forhåbentlig med ny energi til det næste spændende år, sammen med de skønne børn og unge, som kommer i vores kirke.

Aarhus

GospelBrunch i Aarhus

Vi har tidligere haft planer om at arrangere Gospel Celebrations, hvor man blot kan komme ind fra gaden og synge gospel for en aften. Vi har også haft tanker om at holde nogle flere koncerter. Begge dele findes i forvejen andre steder i Aarhus, og vi vil gerne kunne tiltrække de gospelinteresserede med nye former for arrangementer, der ikke er set før.

Derfor har vi forsøgt os med GospelBrunch. Lørdag den 26. november om formiddagen slog vi dørene op for en god blanding af brunch, musik og sang. Pia Olsen havde organiseret en lækker buffet, og Lene og Stephen Nørrelykke stod for det musikalske. Der var både mulighed for at synge med og til at lytte til en solosang efter de første portioner mad var indtaget. Efter lidt tid, hvor snakken gik lystigt ved bordene, fortalte Christina Sørensen kort, hvorfor det var vigtigt for hende at have Gud med i sin hverdag, hvorefter der var mere sang og musik. Det var en dejlig formiddag, hvor vi var omkring 40 og hvor der var anledning til at møde nye mennesker. Arbejdsgruppen er klar til at fortsætte denne type arrangementer, og planlægger med lave lignende arrangementer i foråret.

Medlemsoptagelse i Aarhus

Ved gospelgudstjenesten den 20. november 2011 blev Mathias Aaen optaget som medlem i menigheden.

Nyt kor i Aarhus: VoP – Voices of Praise

Vi har i mange år haft mulighed for nyde kirkens kor REJOICE, der synger til gospelgudstjenesterne og ved andre anledninger. Desuden nyder vi børnekoret Young Gospel Voices, der blandt andet deltog ved gospelgudstjenesten den 20. november 2011 under ledelse af Mathias Aaen, der blev optaget i menigheden ved samme gudstjeneste. REJOICE er et kor med høj kvalitet, hvor man via en optagelsesprøve skal vise, at man kan synge for at få lov at være med. Vi har også længe ønsket os et kor i kirken, hvor man bare skal kunne lide at synge, men hvor der er plads til alle. Nu er det blevet muligt. Det nye kor – Voices of Praise –

begynder den 25. januar 2012 og øver derefter hver onsdag kl. 19.00. Dette kor er også under ledelse af Mathias Aaen. Mathias skriver:

" Er du en af dem:
• Der synger I badet?
• Nynner på cyklen?
• Slår en trille an når du kokkerer?
• Fløjter med til radioen under rengøring?
• Synger med på hitsene i bilen?
Så er VoP lige noget for dig. VoP er et nyt gospel kor som tager afsæt i glæden ved sang, samværet med andre og det glade budskab. Musikkens fest er i højsæde, med mulighed for personlig udvikling både i forhold til sangteknik og korsang. Kom og vær med i et medrivende fællesskab, hvor der er plads til netop dig!"
Vil du høre mere, så tag fat i Mathias på tlf. 31316242

Strandby.

Cafe' Qvindfolk

Der blev spist, snakket og lyttet igennem, da 90 kvinder denne kolde lørdag formiddag den 29. januar 2012 havde fundet vej til Metodistkirkens smukt pyntede samlingsaal. Anledningen var den tredje i rækken af cafeer i denne sæson. Dagens gæst var Rebecca Uth, der med stor stolthed og entusiasme beskrev sit arbejde som designchef hos Georg Jensen, og sit arbejde med Johanneserien i særdeleshed. Vi så nye ting og gamle tegninger, der var til stor inspiration for hende. Men før Rebecca fik ordet var der BRUNCH. Jeg skriver det med stort, for det var stort. Har I mulighed så læg vejen forbi den 13. marts, hvor vi byder indenfor igen..

Dåb

Søndag den 29. januar 2012 blev Albert Fedder Kusk, søn af Laila og Martin Kusk døbt i Strandby Metodistkirke. Lille Albert ses med mor, far, søstre og brødre og en ven

TIL LIVET **JA**

Hvorfor Ja til Livet?

Af Finn Bræstrup Karlsen

Jeg har skrevet til denne spalte i mange år. Fornylig gik jeg og spekulerede på, hvad der får **mig** til at sige Ja til livet, og hvad der egentlig ligger i dette udtryk. Ja selve udtrykket er jo let nok at forstå: Det er noget, som bekræfter livet for os. Det må altså være noget positivt, noget livsbekræftende, noget som i dagens sprog får os til at sige eller tænke "Yes", sådan er det, det vil vi glæde os over, det bekræfter livet for os.

Jeg lagde mærke til tre vidt forskellige oplevelser ved juletid, hvor det livsbekræftende særligt trådte frem og blev levende for mig. Det første var den aften, hvor TV lige inden jul, traditionen tro, sendte julehilsener til og fra Grønland. Som sædvanlig sang det grønlandske kor – jeg tror det hedder Aavaat - nogle smukke sange for os. De sluttede udsendelsen med at synge en sang, som vist nok hed "Juliput". Jeg ved ikke hvad det betyder, og jeg ved ikke, hvad den handlede om, men jeg så, at tilhørerne var dybt bevægede, da de hørte den. Mange af sangerne var så rørte, at tårerne løb dem ned af kinderne. Deres bevægelse var dybt bekræftende, sangen betød noget for dem. Den var deres Ja til Livet.

Under en tur med vores gospelkor Noiz til Stuttgart har jeg selv prøvet at stå i en lille kirke og følt det samme. Det var ikke én af de store

koncerter med mange tilhørere – dem havde vi også – nej, det var blot en søndag formiddag, hvor vi sang for menigheden. Vi sang den kendte gospelsang "More than anything", med den inderlige tekst "I've never known a love like this before, I just wanna say that I love you more than anything" Og det var netop det, vi gjorde, i det øjeblik, følte Guds kærlighed. Følte, at vores liv blev bekræftet, at vi sagde Ja til Livet. Jeg så på dirigenten - det skal man jo engang imellem – så, at store tårer løb ned ad hendes kinder. Jeg kiggede på de andre. De fleste af os stod med tårer i øjnene og en klump i halsen. Vi var alle rørt og berørt.

En anden lille oplevelse, som fik mig til at føle Ja til Livet: Et af vore julekort sluttede med en julehilsen, som citerede nogle ord af Abraham Lincoln: "Når det kommer til stykket er det ikke årene i dit liv, som er så vigtige. Det er livet i dine år!"

Og den 3. oplevelse var et lille citat fra Johannes Møllehave, som stod i Kristeligt Dagblad i begyndelsen af året: "Da jeg var yngre, troede jeg, at jeg vidste. I dag ved jeg, at jeg tror!"

Gode ord (bonmot'er) at tænke over. Også gode at tage med sig her i begyndelsen af året. De giver os måske noget af den livsbekræftelse, vi har brug for.